

SZÚNYOGH SÁNDOR VERSEI

BIZTATÓ

Nyugodtan tölts fényt a serlegbe,
szó tavából fakadó szívfényt!
Ne félj, ellenségeid medveként alszanak,
s holnapra kivirágzik a rét,
s az erdő bekeríti a várost,
a szőlőhegy lesétál a búzatábláktól
terhes rónaságra...

Mindenütt szikraáradat lepi el
az eget,
arany szárnyú madarak
csőrükbe kapják az időt,
elrepülve vele a végtelenbe,
s azután örökkön örökké
álmodhatsz a tavaszról,
a megkövült lombhullásról,
Salvador Dali harcsabajuszáról,
kőkeblű Aphroditék
kimért szépségéről,
az igazság Kánaánjáról,
a szépség titokzatos erejéről
a világmindenség megmagyarázhatatlan
csodáiról...
Ne félj, forrásod dúsgazdag,
lélekkutad kimeríthetetlen,
Rajta, csak dacolj!

HASONULÁS

Nem a soknyelvű gagyogás,
sem az egyöntetű munkanapok láza,
sem a sablonos kisvárosi légkör,
egyik sem szegheti elejét sorsodnak...

Az erdő, a róna és a szőlőhegy az,
amely sarkadig dobbantja
e végtelen haláltánc
körforgásaiban,
a boros amforák
kőoldotta nedvében,
a befalazott ágyúgolyó
nyugodtságában,
a címerben kövült
madárfiókákban,
az esti fény simogatásában
a végtelen időt...

Csak mérhetetlen zöld tenger az,
amely egybeolvad lényeddel,
s indáival örökké
leköti távozni akarásod
komor szándékát!

VIGYEN AZ ÁR

Hanyatt fekszem
az ár színén
vigyen magával
a messzi délre
hömpölygessen
folyamok habján
mártson meg
a lassú békanyálban
hínártenger zöldjében
halszagú örvényekben
hajóbordák repedésében

távoli városok
korzó-tengerében;
béna gyermekként
puffadt hullaként
hagyom magamat

vigyen magával
vigyen
a messzi délre



PÁN, szénrajz